

LA TUIES



— Mirin que amb un llit tan hermós anar-se a enamorar del meu catre, el senyorell!

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

N.º BUF6

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

DE LOS CUARENTA P'ARRIBA NO TE MOJES LA BARRIGA NI ABUSES DE CAP SENYORA QUE TENGA UNA BUENA PIGA

La buena verdad que hay gente que sueña tortillas. Fíjense que esta mañana he recibido por el correo interior una carta del párroco de Baños de Cieza diciéndome si quiero ir a hacer chistes a los feligreses. ¡Como si yo estuviera para curas de Baños! ¡Hay para suscribirse a "La Vanguardia", vátua nada!

Y eso que yo, para eso de hacer chistes no tengo rival, en buena hora lo digo. Este mediodía mismo estaba yo en el "Bar Verismo", una mena de cabaret intelectual, cuando llegó Paco Pita de Caña, el literato cubista (en su casa hacen cubos) acompañado de dos hijas que tiene. La una, es bastante fea y se llama Patrocinio, de manera que casi es como una corona de laurel. (Si, señores, una corona de laurel es pa tro feo y ella es Patro fea). La otra, ya puede ir más, y le pusieron Patricia, pero en su casa les dicen Patro y Patri, de modo que una es buena para un regimiento (porque es Patro-Pita) y la otra se parece a una cataplasma de harina de linaza, que es Patri Pita.

Cuando me vieron, me saludaron con aquella gentileza y yo les contesté, interrumpiendo la interesante tarea de hacer borillas a que yo me dedicaba en aquel momento.

—¡Hola, Rufasta! — me dijo Paco—. ¿Aún sigues tan cabeza cigraño?

—No — le dije. — Ahora la siento.

—¡Hombre! ¡Gracias a Dios!

—Digo, hice yo, que la siento más vacía que de costumbre desde que leo a Grand-Montagne y a José María Junoy.

—¿Qué van ustedes a tomar? — interrogó el camarero.

—Dos vasos de leche para estas niñas — dijo Pita—, y para mí, un vermuth.

—¿Helado o natural?

Natural.

—Entonces — dije yo al camarero — ya lo sabe, ¿eh? ¡Un natural y dos de pecho! (Porque no me negarán que la leche es de pecho, cuando no es de almidón).

Bueno, ya me dirán ustedes si Roselló es capaz de sacar-se estas cosas del magín. A propósito: ¿saben ustedes cuál es el dios de la mitología más radical? Neptuno, porque lo que lleva en la mano, ¡es tridente!

Ahora, que hay gente tan retrógrada que no quiere entrar a eso de los retruécanos. Cuando salíamos del bar, le dije a Pita:

—Oye, ¿tú me podrías proporcionar una buena mecanógrafa?

—¿La quieres rápida? — me pregunta.

—¡Ca, lenta! — hice yo.

¿Ustedes encuentran que esto tenga nada de particular? ¿No, verdad? Pues Pita me dijo indecente, procaz, mal hablado y además que se veía bien que yo me había pasado la juventud por las casas de sombreros que ni me sabía retener cuando había ropa tendida. Para que viera que también sé hacer reír a las niñas bien con cosas inofensivas, le dije este: ¿En dónde se lee menos? En las academias de música, que sólo miran los libros de canto. Me dijo que era más insulso que un cuento de Pallardó y que la agricultura estaba muy faltada de brazos.

Si podéis, mandadme un

día de estos, aunque sean unos cuantos marcos, porque estoy en cuadro. Decidme si en el cine que ponen en el "Edén" se podrá arrambar mucho y si van muchos elegantes a la Rabassada. Recaditos a Ferrán, el de las reseñas en camelo, y a Alvarez, cada día más elegante.

RUFASTA

NOTICIAS COMENTADAS

Por tijeras sin hilos

"New York. Se ha fundado un círculo cuyo fin, según los estatutos, es defender los intereses de las suegras".

Ya sabemos cómo se llamará este casino. "El Infierno".

"Ayer se celebró en el teatro Barbieri el anunciado mitin de propaganda sanitaria. Hablaron el señor Sangro y la señorita Rosa Cantó".

¿Como, Cantó? No hemos quedado que habló?

"Jerez. Se ha celebrado el banquete en honor a Muñoz Seca. Después se puso en escena "Los chatos".

El telegrama no dice si "Los Chatos" iban acompañados de tapas.

"Es objeto de unánimes elogios la labor artística de Cora Raja en "La granjera de Arlés".

Al mismo tiempo que elogian a la Cora, podrían elogiar al coro, su distinguido esposo.

"Sagunto. Como presunto autor de un crimen ha sido detenido un sujeto llamado José Matóse".

¿Matóse? Entonces, ¿no debieron cogerlo vivo?

"En Turquía, desde que se ha proclamado la República, se trata de abolir el Patriarcado y la Institución del Gran Rabino".

Ya lo decía yo que con la revolución turca no iban a quedar en el próximo Oriente ni los rabinos.

A nuestros lectores, suscriptores y acreedores

El manifiesto que nos escribía el Diccionario Velocipédico popular de la marca del ham nos ha hecho higa, mejor dicho, es pasa. Sí, señores, es pasa de listo. Nos pide aumento de sueldo, reducción de horas, pase para las casas de meucas y gomitas de "La Mundial", de franco.

Water closet (no siempre ha de ser excusado) es decir que lo hemos engegado al botavante, porque nosotros no somos como los empleados del giro postal, que todo el día admiten imposiciones.

RECETAS UTILES

Para matar ladillas

Humedecer las partes invadidas y espolvorearlas primero con arena y después con rapé. Los animales, claro, al aspirar el rapé, estornudan, dan de narices contra los granos de arena (que para ellos resultan bloques de piedra mayores que el peñón del señor Millá) y mueren aplastadas como una mala cosa.

Otro procedimiento consiste en envolver las partes invadidas con hojas sindicalistas. Los animalitos, como no tienen nada que hacer, se entretienen leyendo y se hacen adeptos de la organización. Entonces, se coge una y se la saca del lugar en donde se ha refugiado. Inmediatamente acude al propietario una comisión amenazando con la huelga general si no viene la readmisión. El propietario se niega y entonces todas ellas en señal de protesta se marchan y todo queda más limpio que las arcas municipales cuando imperaba el caciquismo.



Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656A.

SURT ELS DIJOUS



L'avís simbòlic

A la Plaça de Sant Vicens, del ex-poble de Sarrià, hi han instal·lats uns magnífics waters soteranis, a la porta dels quals han estat col·locats uns avisos que es presten al comentari.

L'un diu: «Guardeu la cultura».

A això no hi tenim res que dir. Ara, aquest altre, ja té més *miga*, que diuen els madrilenys. Diu així:

«Cordar-se abans de sortir.»

Això sembla voler dir que els sarrianencs, abans d'ésser col·locat aquest cartell, sortien del water amb la farmàcia oberta.

Un segur original

Un dels molts xafarders que corren per aquesta nandulandesca Barcelona ens dona coneixement d'un nou i original segur que acaba d'implantar-se a la Ciutat dels Comtes i dels carrers bruts.

L'iniciadora d'aquesta millora és la directora d'un pensionat de nenes «mal» que ha col·locat a la

sala de rebre un avís concebut en els termes següents:

«Es garanteix el servei i, amb un petit augment, s'assegura contra les conseqüències.»

El xafarder amic que ens envia la nova no ens diu, sens dubte per discreta prudència, el nom de la mestressa ni el lloc on funciona el pensionat. Això ens priva de fer-li l'honor degut fent-ne esment, encara que tal volta els llegidors es creuen que era propaganda.

El somni del doctor

A Barcelona hi ha un doctor, un xic ficat en política i força conegut entre la gent alegre, que s'ha especialitzat en el tractament dels malalts esgotats pels mètodes del cèlebre doctor Voronoff.

Aquest doctor és jove i està casat amb una d'aquelles dones de deixa'm encendre, lo que vol dir que tots dos rendeixen ampliament i intensivament el culte a deesa Venus.

L'altra nit, el nostre heroi es va despertar súbitament xisclant i cridant com un desesperat. Somniava.

— I ara! què tens? — digué la seva muller sacudint-lo per despertar-lo.

L'home trigà un xic a reprendre totalment la tranquil·litat del seu esperit.

— Noia, quin sust que he passat! — digué per fi —. He tingut un somni horrible!

— Què ha sigut?

— Somniava que estava a l'Àfrica Central, al mig d'un bosc, i que una banda de micos m'havia



— ¿no et fa pena enganyar al teu marit d'aquesta manera?

— Que en saps alguna altra, tu?

empresonat i m'havia aplicat la venjança del Taliò. I, figura't, si això arriba a ésser veritat, ja podia dir: *Voronoff* i bona hora!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Des de Vilafranca (Per fil propi)

El trempat espieta que tenim a Vilafranca, ha tingut la pensada de fer-nos a mans un recull de motius dels que per aquell poble tan nandulandesc circulen. Diu que hi són tots, fins el seu; ara que, com sia que nosaltres no tenim l'honor de conèixer-lo, desitgem que els llegidors siguin més afortunats que nosaltres, i podran conèixer al barrilaire i desconegut col·laborador.

Aquí va tot seguit la llisteta que, per lo xiroia, penso que se'n lleparan els dits.

L'Ull de poll, el Poll fart, a cà'l Cames i ulls, el Xicretes, el Cigala, el Cigaló, el Reventa-fortunes, el Potasses, el Pigassa, el Salta-terrats, el Caga-sàrries, el Pa i figues, el Bisbe de, el Brut, el Mariano de les coques, el Castanyerri, el Pare Etern, a cà'l Cardaire, la Conxita dels polvos, el Mahoma, el Quico ceba, el Ramonet dels farvalans, el Fesolet, el Negre de la llebra, el Peret de la raó,

el Mal humor, el Carlos Boch, la Mona de Pasqua, l'Apotecari cataplasma i el Peret del Círcol.

Demés, junt amb aquest bé de Déu de motius, ens ha fet a mans uns versets que, segons contem, són obra del nandulandesc agutzil d'aquella vila, que per lo vist és un xicot que promet i a qui nosaltres no tenim cap inconvenient en *empujar*, publicant-li tot lo que ens envii. Aquí va la

POESIA

El pa de pessic, a Vich,
no el fan pas gens remollit.
Carai!!! Quan puga anà a Vich,
de segur me'n faré un tip
de menjar pa de pessic.

Que no hi veuen la punta? Nosaltres tampoc,
però no es desesperin, que potser demà els farà
l'efecte.

L'HORTOLÀ DE VILAFRANCA



Màximes

Una dona galant t'estimarà més si la tractes com a una dona de sa casa. Una dona de sa casa t'estimarà més si la tractes com una dona galant.

L'amor, pres en petites dosis, fa el mateix efecte que menjar un sol plat per dinar.

Si la dona t'enganya, estigues segur que seràs l'últim en sapiguer-ho.

Si tens una amiga i se t'avorreix quan està sola, no li compris mai un gos. Compra-li una tortuga, que és l'animal més inofensiu dels món.

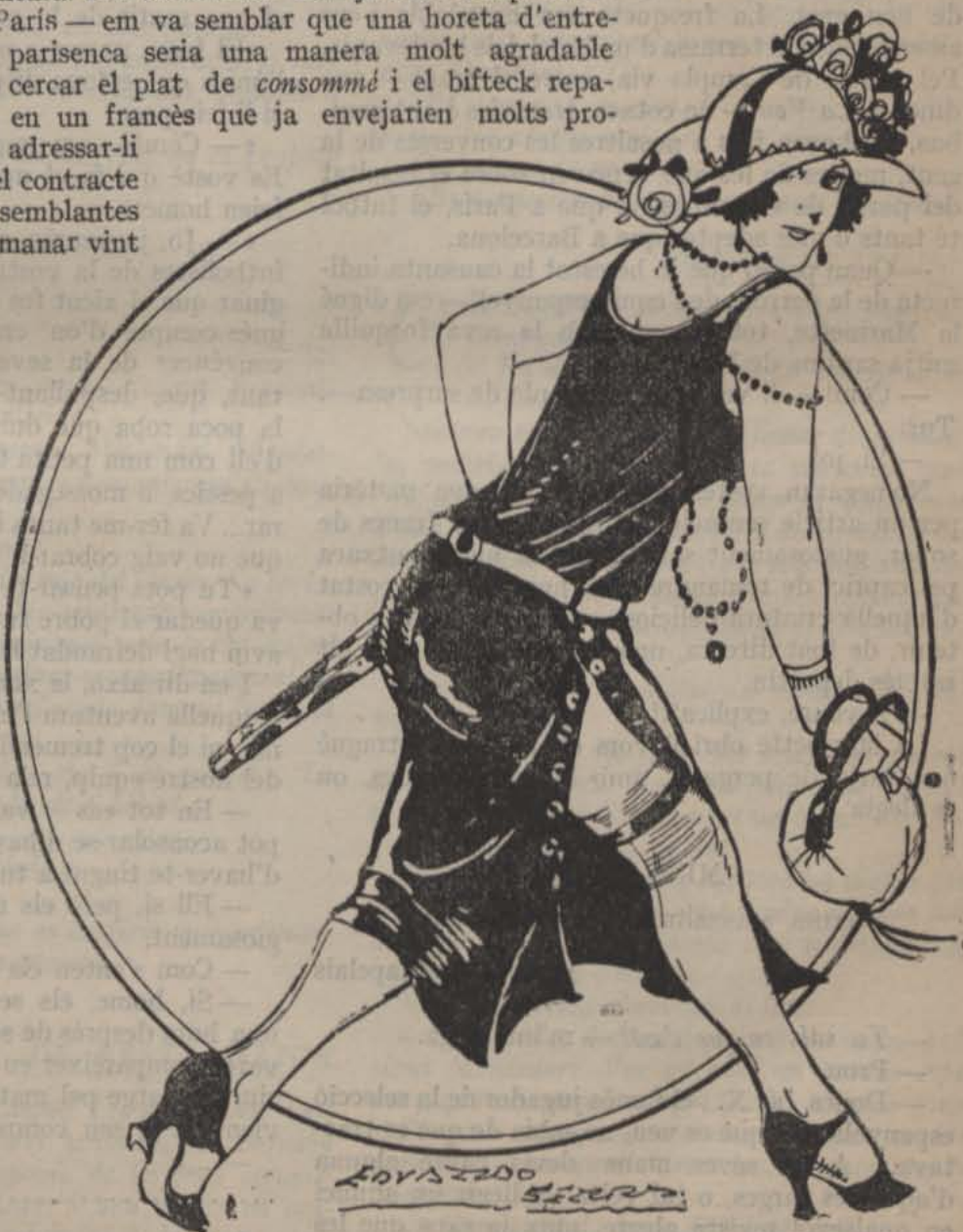
MÍNIM

Perquè va perdre el partit l'equip espanyol

L'ENVIAT ESPECIAL DE PARÍS, AMB MOTIU DE LES OLIMPIADES, D'UN DELS MÉS IMPORTANTS ROTATIS BARCELONINS HONRA AVUI LES PLANES DE LA TUIES AMB AQUEST ARTICLE ON ES CONTA UN DELICIÓS POTIN QUE FARÀ RIURE MOLT —AL MENYS AIXÍ HO CREIEM NOSALTRES— ALS DEPORTIUS DE CANALETES I DEL BAR ESQUERRA. RAONS DE DISCRECIÓ FÀCILMENT COMPENSIBLES ENS OBLIGUEN A RESPECTAR EL SEUDÒNIM AMB QUE EL SEU AUTOR FIRMA AQUESTA CRÒNICA I BAIX EL QUAL S'AMAGA UNA DE LES PRIMERES FIRMES DE LA CRÍTICA FUTBOLÍSTICA

COM una bomba que hagués esclatat als seus peus, la nombrosa colònia espanyola rebé, a l'hora del nocturn aperitiu, diumenge passat, la nova de la derrota de l'equip espanyol de futbol a Colombes. Ja poden imaginar-se els llegidors d'aquest barrilesc setmanari l'apassionament dels comentaris i les disputes a que donaren lloc. Pot dir-se que fou la nota del dia.

Pocs moments després de les vuit, jo m'havia acomiadat dels meus companys de premsa, amb els quals havia tingut un canvi d'impressions, quan la meua atenció fou cridada, per una xicoteta d'uns divuit anys, tota abillada de vermell i que indubitablement, pel seu aspecte i per la seva manera de caminar, cercava l'aventura. Poc acostumat com jo estic a sopar a les set — hora fixada per això a París — em va semblar que una horeta d'entreteniment amb aquella gentil parisenca seria una manera molt agradable d'esperar el moment d'anar a cercar el plat de *consommé* i el bifeck reparadors. M'hi vaig apropar, i, en un francès que ja envejarien molts professors de la nostra terra, vaig adreçar-li els quatre mots preparatoris del contracte verbal que acostuma precedir semblantes operacions bursàtils. Em va demanar vint francs per ella i deu per la cambra, lo que en moneda espanyola no representava més enllà de dotze peles i cèntims, preu, com vostès veuen, molt raonable, si es té en compte — i serveixi això de govern als *corridos* que vagin a París — que a l'antiga Lutècia amb cinc francs de propina es queda com un home. Vàrem agafar, doncs, el camí, i la noia, que tot seguint l'acera em va dir que es deia Marinette i que el seu pare havia mort a la batalla del Marne — totes les noies galants de París han tingut un pare, un marit o un germà caigut al camp de l'honor, amb lo que volen justificar la pèrdua del seu — va portar-me a un hotel amoblat de les Batignolles, que era una mena de cà'n Verdura parisenc, on amb un *chic* i un tacte desconegut de quasi totes les nostres pecadores, va posar sense reserves a la meua absoluta disposició totes les delícies del seu cos i tots els ressorts del seu difícil art que jo tocava amb un vir-



PENSAMENT

«El món és un joc de bosses, i res més: mentre les unes es buiden, les altres s'omplen.»

Xenius

—LA TUIES

tuosisme digne d'En Pau Casals, el nostre colós.

Eren quarts d'onze quan sortíem, perquè ens vàrem aprofitar de valent, i ella fou en extrem amable, carinyosa i complascenta. No mostrà cap pressa ni cap egoisme, i quan li vaig allargar unes *coupons* en religió: pagament del seu consciencut treball, va respondre'm amb un *Merci bien!* tan sincer i tan elegant, que hi hauria tornat, sinó perquè la resistència d'un home té els seus límits i aquella franceseta, al tercer assalt, era capaç de deixar desarmat a un gladiador.

No obstant, em racava separar-me d'ella de seguida, tant m'havia captivat la seva joventut, la seva formosura i el seu encantador *charme* — en català no és possible traduir fidelment aquest mot de la rica llengua francesa. Vaig proposar-li, doncs, anar a sopar plegats, i, si no se'n feia massa tard, acabar la nit en algun danzing. Ella acceptà de bon grat. La fresqueta era agradable i ens assentàrem a la terrassa d'un hotel dels boulevards. Pel centre de l'ampla via, entre el trauc — que diuen a *La Veu* — de cotxes, tramvies i autòmibus, arribaven fins a nosaltres les converses de la gent, moltes de les que versaven sobre el resultat del partit de Colombes, ja que a París, el futbol té tants o més adeptes que a Barcelona.

— Quan penso que jo he estat la causanta indirecta de la derrota de l'equip espanyol! — em digué la Marinette, tot picant amb la seva forquilla mitja sardina de Nantes.

— Com! — li vaig preguntar ple de sorpresa — Tu?

— Sí, jo!

No negaran vostès que allò em donava matèria per un article sensacional. Els seixanta francs de sopar, gustosament satisfets de la meua butxaca pel caprici de romandre unes hores més al costat d'aquella criatura deliciosa, em servien per a obtenir, de font directa, una informació del més alt interès deportiu.

— A veure, explica't!

La Marinette obrí llavors el seu *bolso* i tragué una tarja de pergami, amb lletres daurades, on es llegia:

MISS NORA

BAINS. MASSAGE. CONFORT MODERNE

11, rue Lechapelais

— Tu sais ce que c'est? — m'interrogà.

— Prou.

— Doncs, bé. X... el famós jugador de la selecció espanyola, pel què es veu, no sabia de què es tractava... A les seves mans devia caure alguna d'aquestes targes, o tal volta va llegir un anunci en qualsevol revista alegre, puix ja saps que les administradores dels establiments galants de París gasten sumes importants en publicitat. El xicot volia estar completament entrenat per aquesta tarda, i ahir, després de dinar, va comparèixer,



Vaig adreçar-li els quatre mots preparatoris...

creient de bona fe que aquí es feia massatge, en el bon sentit de la paraula.

«El feren passar a un salonet, i com que jo era l'única que estava disponible, vaig entrar a veure si li feia peça.

«— Com! — em preguntà en correcte francès —. És vostè qui fa el massatge? Jo pensava que el feien homes!

«— Jo, ja veuràs, no sé quins gustos tenen els futbolistes de la vostra terra i no em podia imaginar que el xicot fos de tan bona fe i no es dongués compte d'on era. Però, quan ja em vaig convèncer de la seva ingenuïtat, em va seduir tant, que, despullant-me en un tres i no res de la poca roba que duia, em vaig llençar damunt d'ell com una petita tigressa afamada i a petons, a pessics, a mossegades, el vaig literalment devorar... Va fer-me tanta il·lusió i em va agradar tant, que no vaig cobrar-li un cèntim!

«Tu pots pensar-te en quin estat d'extenuació va quedar el pobre futbolista. No m'estranya que avui hagi defraudat les vostres esperances, no!»

I en dir això, la xamosa Marinette, sense donar a aquella aventura l'importància que realment tenia, ni el cop tremend que havia donat al prestigi del nostre equip, reia com una bojeta...

— En tot cas — vaig dir-li —, el teu futbolista pot aconsolar-se d'haver perdut el partit, a canvi d'haver-te tingut a tu de franc!

— Ell sí, però els altres tots varen pagar religiosament.

— Com s'enten els altres?

— Sí, home, els seus companys d'equip, que, una hora després de sortir ell de casa Miss Nora, varen comparèixer en corporació a que els hi fessin massatge pel mateix procediment que l'havíem fet al seu company.

— ...!

I aquí tenen vostès explicada la nostra derrota a Colombes. Tot plegat, ha estat un joc de pilotes!

PAU D'ORSAY

Baix... baixet...:

Contes d'una ingènua

FLOR DEL CARRER

ME n'he sentides moltes anant per aquests mons de Déu, però la que vos vaig a contar, em va deixar de «pedra picada», que deia la portera de casa.

Feia mitja hora que em seguia els passos aquell jove impertinent i ja no sabia què fer per desempellar-me'n.

Me n'havia dit de totes; de verdes, de madures, d'avellutades i de cantelludes. «Que si els meus pits això», «Que si les meves anques allò», «Que si em faria un petonet més ençà i em clavaria una mossegadeta més enllà»...

Tot el repertori «modern», en una paraula.

A la fi, empipada de tanta impertinència, li vaig plantar cara, preguntant-li rabiosament, decidida a acabar d'una vegada:

— Vol fer el favor de dir-me fins on es proposa arribar, mal educat?

Ell, impassible:

— Fins a cinc duros, senyoreta.

Voleu creure que encara ric?...

CONJUGAL

ELLA té vint-i-cinc anys. Fogosa. Sensual. Perpètuament escalfèda.

Ell ne té seixanta. Milionari. Agotat.

Amb l'esquellot sempre penjant, com els bous mansos.

Ell l'increpa severament.

— Et vaig arreplegar del mig del carrer. No tenies res. Tot m'ho deus a mi. No sents cap remordiment d'enganyar-me amb un amic meu, com és En Rafel?

Ella, impassible, arreglant-se coquetonament la lligacama, contemplant-ne l'efecte damunt la cama molçada i sense ni girar-se:

— Remordiment?... Ah, sí... Crec que sí... La primera vegada, quan lo de l'Albert...

— L'Albert?...

— Després, quan En Lluís...

— En Lluís també?...

— Però, suposo que no m'exigiràs que m'enterneixi a la trentena representació!...

Tableau!

DE FESTA MAJOR

A Caldetes. En el Casino. Les notes d'un vals lent, llargues, càlides, sensuals, es confonen amb la dolça harmonia de les ones escumejants que, mandroses, vana morir en esiaragassaments voluptuosos damunt de la platja somniosa, fins a besar les blanques parets de l'edifici en festa.

La Camèlia i l'Ernest segueixen, suaument, en

un abandó dolçíssim de l'un a l'altre, el ritme cadenciós de la dansa.

Parlen poc. Es miren intensament. Els seus pits oscil·len en sospirs de cobejances inconfessables.

Ell: Es va fer mal ahir al saltar de la barca?

Ella: Quasi res; no val la pena. Un tallet a la mà. Ja quasi el tinc curat.

Les notes llarguíssimes del vals són com un breçol on es gronxen les il·lusions dels joves dansarins.

Es miren novament. Tremolen els llavis en una promesa inefable.

Els cossos s'apropen, atrets per una força irresistible. S'ajunten, s'incrusten...

Ell (mirant-la als ulls endogalant-li la cintura vincladissa, estrenyent-li nerviosament l'adolorida mà): Camèlia!... T'es... timo...!

Ella (en una queixa d'excusa): Ernest!... Ernest... No apretis tant, que se m'obre el tall!

L'orquestra ja no toca.

Els segueixen ballant, nerviosos, epilèptics...

PANNEAU LLUÍS XV

CAPVESPRE d'agost. La terra seca. L'ambient caldejat.

En el jardí frondós de la marquesa vídua de Lunabella.

Senyora marquesa i dama Elionor deambulen per les ombrivoles avingudes de la senyorial mansió. Sospiren. Els seus sospirs tenen la dolça suavitat d'una nit estrellada, el neguit d'un capoll al desfellar, l'agredolç d'una il·lusió que sols pot ésser somni.

De sobte un crit de dama Elionor retruny en mil sonoritats sola el brancatge arquejat dels arbres centenaris.

A vint passes, en el llac del jardí, s'hi està banyant un home.

Dama Elionor vol fugir per cridar al guarda en demanda de socors. Marquesa vídua de Lunabella la reté, agarrotant-li fortament un bras.

— Contempleu!... i callen...

Dret davant d'elles, mig cos fora les aigües quietes i transparentes, l'intrús, un hèrcules de tòrax ample, de front descobert, de bíceps com turons, s'avergonyeix de les seves nuditats.

Marquesa vídua s'apropa al llac:

— Bon home: després passeu a les meves habitacions particulars. Vos estendré un permís especial per a que us banyeu sempre que en tingueu ganes.

Senyora marquesa i dama Elionor segueixen novament el seu camí. Tremolen. S'agafen pel bras. Sospiren...

— Haveu notat, dama Elionor?

— Enorme, marquesa, enorme... Em permeteren, senyora, que també signi el permís, quan vos l'haureu deixat estès?...

Laura Brunet



ELS DEPORTS

QUE l'equitació és un deport completament «dénodé», particularment entre l'element femení, no cal pas que ens esforcem en demostrar-ho. L'equitació o art de muntar, deforma el cos fent d'una manera lamentable i vertiginosa.

Muntar una vegada, dues, tres, no té cap importància, i fins dona un cert altre d'aristocràcia i de bon to; però, una nola que munti cada dia, que tingui l'obsessió del muntar, perd molt als ulls de la societat i, per un de tants contrassençils de la vida, tothom la tindrà per una nola «mal muntada». Diu el «Montaner y Simón», a propòsit de l'art de ben muntar: «L'equitació és un diàleg íntim entre el genet i l'element muntat, i a fi de que aquest diàleg obtinga l'indispensable intimitat i harmonia entre muntat i muntador, és necessari que aquest adopti una posició tal de domini, que l'altre no pugui fer ni un sol moviment, que no sigui impulsat i dirigit per la seva guia. I la base d'això és, innegablement, el saber trobar una bona posició, ja que aquest diàleg és una lluita de dos forces oposades (muntat i muntador) que ofereixen les naturals resistències, però, que si el que munta és destre, sabrà vèncer-les fàcilment.» Ens sembla encertadíssima la definició feta per la popular Enciclopèdia, i nosaltres no hi volem afegir ni un comentari.

La fortuna del dentista

EN menys de cinc anys, En Josep Geniva, el conegut dentista del carrer d'Espolsasacs, havia arribat a fer una considerable fortuna que li permeté comprar-se una esplèndida torre a Sant Gervasi, un «studebackery» dels més cars i una mà de joies per la seva muller, que valia un Perú en els seus bons temps.

Ningú es sabia explicar com En Geniva havia fet una carrera tan ràpida. Nosaltres, xafarders per essència, intentàrem esbrinar-ho.

En Josep Geniva tenia una muller jove, bonica i seductora. Mentre el seu marit estava treballant

a la clínica, ella se n'anava per cines, passejos, teatres, i per allí repartia miradetes, somriures i alguna que altra exhibició de cama als molts admiradors que la contemplaven.

De tant en tant, un, més atrevit que els altres, gosava seguir-la. Llavors, la muller d'En Geniva, pensava: Peix al cove. Donava a entendre que era cosa feta... i el feia pujar a casa seva.

El tenori, sense recel, es veia ja acabant l'aventura segons els seus més ardents desitjos... Llavors, ella li feia un signe recomanant discreció, com si hagués de fer sortir del pis a algú i el feia esperar en una saleta.

Pocs minuts després, En Josep Geniva sortia

EL Golf podríem senyalar-lo com el germà gran del Tennis. És més violent, s'ha de fer més esforç i requereix un bon assortit de «crosses» per dominar les pilotes. Tothom sap que en aquest joc, aquell que més lica, és el que triomfa. Però, per ficar s'ha d'ésser molt destre, ja que la regla exigeix que les ficades es facin d'una sola embranzida i sense tantejos ni tocar vores. Ja és difícil. No obstant, sembla que hi ha hagut barbre que ha aconseguit set ficades seguides en torats diferents. La sola embranzida per torat! Va ser proclamat campió, però va perdre una de les «crosses» que més apreciava no ha pogut repetir la proesa.



— No sé perquè en deuen dir reservats d'aquests quartos. Precisament s'hi ensenya tot.

de la clínica d'operacions i, molt cerimoniós,
— Vol fer el favor de passar? — deia —. Quin caixal li fa mal?

Llavors, el xasquejat conqueridor, més corregut que una mona, no tenia més remei que inventar-se un pretext i dir que sí, que un caixal li feia mal, que tenia neuràlgia, que una geniva se li inflava...

I així fou com el nostre heroi realitzà una fortuna en poc temps...

ASBAR

Les odioses comparacions

Els dissabtes, al vespre, sortint del cafè on fem una estona el xapó o la manilla, tenim costum d'anar a fer una visita a cert pensionat nocturn del carrer de la Cadena, on la mestressa ens rep sempre molt amable i les nenes fan tot lo que poden i saben — i en saben molt — per distreure-nos.

Fa poques setmanes vàrem portar-hi un company nou, i com que entre la nostra colla és de rigor que a tot neòfit se n'hi faci alguna de crespà, li recomanàrem amb aire protector i confidencial que no es deixés perdre l'oportunitat de passar un ratet amb la Maria, una noia de la casa que, si bé és molt amable amb la clientela i de físic bastant agradable, té la mala condició d'estar do-

tada d'una amplitud de... mànega tan exagerada que ningú que no sigui sexualment un gegant hi vol res amb ella.

El nostre company, a qui es veu que les sangs li bullien i el cos li demanava gresca, no s'ho féu dir dos cops, i al cap de poca estona ja estava fent feina amb l'esmentada xicoteta.

No cal dir els comentaris que férem tots durant la seva absència, que durà un quart escàs. Encara estàvem rient, quan nostre xasquejat amic comparegué tot ensopit.

— Què? — li preguntàrem, seguint la brometa.
— T'has divertit?

— No gaire... — respongué.

— I doncs?

— Fins ara no he conegut lo que deu ésser per un naufrege estar perdut en una barqueta dintre l'oceà!

J. ALBIOL

El bon acomodador

El fet ocorregué a la preferència d'un cinema dels més concorreguts de Barcelona, una tarda cap a quarts de vuit, i els protagonistes foren l'acomodador del local i una parelleta jove de lo més acaramelat que imaginar-se puga.

Aquesta ocupava dos seients al bell mig de la sala, a sota, precisament, d'un dels llums, quina claror, encara que vermella i velada, hauria permès a un atent observador llambregar tots els seus moviments, que, per cert, eren bastant sospitosos.

L'acomodador en qüestió, es veu que era un bon home que es feia càrrec de tot. Que hi farem! — pensava —. Això són coses de l'edat i de la poca experiència...

Mentre va durar l'espectacle, i bé que es dongués compte perfecte de totes aquelles maniobres no digué res, però quan arribà el primer intermig de l'espectacle observà i veié amb la sorpresa consegüent que la parelleta en qüestió, sens dubte, d'engrescada que estava, continuava les seves maniobres impúdicaament...

Llavors, l'home, que era molt calmos, s'apropà a ells, tossí, estornudà, trepitjà fort... Fills com si res!

Perduda ja tota esperança d'ésser remarcats, l'home es decidí a tocar lleugerament l'esquena del xicot.

— Escolti — li digué amb veu quasi imperceptible, per lo baixa —, que no se'n donen vergonya de lo que estan fent, desvergonyits, indecents?

— Home... — intentà dir el jove, disculpant-se.

— Què home, ni què dona!

I, canviant el seu to indignat per una expressió tota paternal i tota protectora:

— Això no es fa aquí! Vagin a aquell reonet de dalt, que no els veurà ningú!

MICK F. LETH

AL VOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviiïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barril·lares lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Tothom s'hi fixa

LA Riteta és promesa amb En Jaume, un conspícu "corrido" aixericit, atrevit, desvergonyit i tot el que fineix amb "it" i signifiqui barrut.

Ell entrava ja a casa dels "sogres" i aprofitava tant com podia aquesta avinentesa per aconseguir algun avenç a compte de la Riteta.

Ara un pessic, després un petó escaducer, més tard una passadeta de mà per... allà on li venia a to, es feia cada *jornalet* més gran que una paga de ministre cessant.

La senyora Rosa, mare de la Riteta, per molt que En Jaume procurés amagar les seves facècies, arribà a sospitar-ne i començà a vigilar-los estretament. Al cap de pocs dies es confirmaren terminantment les seves sospites.

En tornar a casa, després d'un recado que havia calgut anar a fer, deixant sola la seva filla amb el xicot, els sorprengué juntets, d'esquena a la porta, des d'on els espiava; ell la tenia agafada per la cintura amb un braç i ella estava amb el cap cot i la mirada tan llampegant com si estés esguardant quelcom d'interès, mentre En Jaume s'entretenia en petonejar-li els rissets del clatell i parlar-li misteriosament a cau d'orella.

Dissimulant lo vist, la senyora Rosa entrà a l'habitació tossint discretament abans, i esperà que el seu futur gendre marxés per recriminar a la Rita per les confiances que li permetia:

—Indecenta, mala filla. Abraçar-se i petonejar-se a casa mateix amb el xicot! I ell, atrevir-s'hi! Saps que té molta barra aquest noi?

I la xicota, recordant, segurament, lo que abans mirava amb tanta d'afició, enrogí avergonyida i no contestà paraula.

MICK E. LETH.

Consells

DONYA Pepita, una vídua "consolable", dona els últims consells a la seva filla, una tendra poncelleta de divuit anys, qui deu maridar-se l'endemà.

—Pensa, filla meva, que l'home té un dret adquirit sobre la dona des del moment en que aquesta és sa muller.

—Sí, mamà, però l'Eudald és un home molt diferent dels altres en totes les seves coses.

—Sí, ja ho sé; conec les seves idèies, el seu modo de pensar. Però, no és això: El marit, per amable que sigui, quan se sent amo de la situació, té capricis que deuen respectar-se, i ni que ens causin dolor devem soportar-los amb resignació...

—No, mamà; l'Eudald és molt sincer, i va contar-me des d'un principi tots els seus defectes i tots els seus capricis...

—Filla meva, tu no coneixes del món més que la part rosa. Hi han coses que són de ben altre color. Pensa que tots els homes són iguals. Pensa que ara et ve el veure les coses negres...

—No, mamà, no; veus com t'equivoques? Veus com no tots els homes són iguals? Si ja ho sabia jo! L'Eudald, perquè ho sàpigues, no hi té res, negre! Tot 'ò més, tot' lo més, de color de xacolata...!

T. T.



L'impensada aventura

TINC vint-i-cinc anys, sóc solter de naixement, amic de la barrila, sportman, *corrido* i "mujeriego"...

Això, que fins a cert punt sembla la fulla d'empadronament d'un servidor, no ha de servir més que com a un antecedent de la meua esquifida i desnerida persona. Figureu-vos que vaig néixer als set mesos i dies d'haver-me els meus papàs encarregat a París de França, i tan prim i escanyolit com un cep atacat del mildiu; i així segueixo avui. Es dir, així no, sóc gran, home, amb pèl a la cara, però un secall, un carquinyoli; en una paraula, un setmesó, i prou.

I ja teniu fet el meu retrat, estimades llegidores; i dic això perquè als llegidors no pot interessar-los-hi el fet que vaig a contar.

Amant de tots els sports, vaig fer-me concurrent quo-

tidia de la mai prou alabada Esquerra, on fan cap gairebé tots els deportistes, des d'En "Sami", l'inventor del salt de la magnèsia, fins al més petit aprenent de futbol·ler, i allí passem les hores parlant i malparlant de xuts, dribblings, uppercuts, svings i altres calamitats per l'estil, barrejades amb anècdotes galants de les mitges virtuts que a voltes vénen a honrar-nos amb la seva presència.

Un dia comparegué el boxejador *Jhon Tinc Masha*, acompanyat d'una "flàvia" estupenda. Mare de Déu quina dona! Tots restàvem munts d'admiració i de por, perquè per molt *sportmen* que fòssim no hi havia ningú que s'atrevis a la més petita insinuació, ja que el "paio" d'En *Jhon* era el rei del k. o. i una carícia de les seves manetes significava la ruïna del físic per sempre més.

No obstant, ella, femella al fi, es donà compte del bon efecte que havia causat, i ja en tots els dies següents no féu res més que coquetejar amb tots i dedicar-nos bromes, rialletes, i picadetes d'ull que a molts de nosaltres varen costar-nos més de deu peles...

El comble de la sorpresa signé per a mi un dia que En Quimet, el cambrer, em digué:

—Senyor Feliu, ja l'ha feta; segueixi treballant, que la cosa marxa.

—Què dius, de què es tracta?

—Veig que no vol que se sàpiga; fa bé, perquè el seu "mano" me n'avalla un cop de puny...

—Bueno, però, què t'empatolles, digues?

—Doncs, que ahir, la Lluïsa, la fulana d'En *Jhon*, va preguntar-me coses i més coses de vostè. El nom, el cognom, l'adreça, els vicis, les costums... en fi, tot.

—I tu, què li vas dir?

—Pot comptar!...

—Ai mareta meua! que no podrà ésser — vaig replicar. — No veus que jo a aquesta dona davant d'En *Jhon* no li puc "dir" res?...

—No s'amoini, home, no s'amoini

Aquella nit no vaig dormir tranquil; el canguelo i el despit podien més que jo.

Al següent dia vaig rebre la següent nota:

Ciutat.

Sé per experiència que els homes que demostren la seva admiració per una dona hermosa de la manera que vostè ho fa, no són homes, o bé pateixen de l'ensopiment dels vellels.

Si vostè té interès en fer-me convèncer de la meua equivocació, vingui avui a dos quarts d'onze de la nit. L'esperaré sola, entengui bé, sola; el meu marit és a París. — Lluïsa."

Aquesta lletra era una provocació que m'enardia, i molt més al saber que En *Jhon* era a la ciutat de la lluna. Això va tornar-me valent com un gladiador.

No cal dir que vaig ésser puntual a la cita. Tocaren dos quarts d'onze i... primer pis, segon pis... ring... ja sóc aquí.

—Senyoreta...

—Cavaller...

—A les seves ordres.

—Passi, si és servit.

I, galipau, fica't al cau.

—Cavaller — digué la Lluïsa; — a vostè li haurà sorprès la lletra d'avui, mes jo haig de dir-li que estic des preocupada de toda conveniència social i faig lo que em proposo. Em semblava que tot vostè era de pedra, però avui ja no m'atreveixo a dir lo mateix, perquè el veig ben diferent. ¿Seiem?

—Seiem!

—Vostè dirà.

—Senyoreta; agraeixo molt la seva preferència, però... estem ben sols?

—Li garanteixo.

—Doncs, miri, ja sóc un altre; vostè dirà com puc demostrar-li el seu erro.

—Ai, senyor, quina pressa! — digué la xicota.

—Comprengui, senyora...

—Comprès, comprès...

Entràrem més endins en la... conversa, i la cosa va anar bé, però molt bé.

Quan ja estàvem al tercer viatge de demostració de la meua penetració pacífica, se m'ocorregué preguntar:

—Escolta, Lluïseta: què hi has pogut veure en mi, petit, lleig i desnerit, tenint un homenàs com En *Jhon*?

La Lluïseta esclatà en una rialla frenètica.

—Es que En *Jhon*, com que és tan gros, no hi cap, m'entens?

ARTAGNAN II



Pensant amb l'altre

ELLA es deia Genoveva i era una gentil modisteta. El seu galan, massa poc ídem amb ella, era un artista en embrió, un alumne de *Llotja* des de feia set anys, i que sols pensava en l'art. Un art tot especial vist a través dels models de guix. I, és clar, tot ell, com el guix, dormia.

Vingué que un company de l'Angel — que així s'anomenava el futur Murillo — s'enterà de la mena de relacions que tenien els dos promesos; s'assabentà de que la Genoveva era gràcil i ardenta, o'sservà que en passar ell i saludar-la la noia no li feia mala cara, i decidí sitiar la plaça, que no tardà pas molt en rendir-se.

Una volta copsada la flor primerenca de la Genoveva (allí mateix, en aquell recó de l'escapeta de casa d'ella, mig encoberta per la penombra del cap al tard dels vells carrers barcelonins), seguien veient-se els dos gosadors periòdicament, sempre que l'Angel estava enfeinat.

Cert dia — dos o tres entrevistes posteriors a la primera, — la Genoveva notà que el seu "cavaller" li retreia sempre el nom del promès oficial.

—Pobre Angel! Pobre amic meu!!

I a la següent entrevista, en el moment culminant, ell repetia:

—Pobre Angel! Pobre amic!!

—Però — interrompé ella, plorosa: — Per què el recordes tant al meu xicot? Es que les meves carícies no et fan oblidar el deure d'amic que li tens contret? No valc jo més que l'Angel?

—Sí... Però, és que, pobre xicot, ahir em deia que vol casar-se amb tu dintre de poc... i ja està ben arreglat amb el "record" que jo t'he donat!

SÒMINES III.



Conte premiat del número passat:

La model



Sembla que aquests dies corren per Barcelona uns quants frescs que es fan passar per redactors de "La Vanguardia" i demanen quartos, oferint, en canvi, la publicació de notes de societat, etc.

Amb aquest motiu, el nostre digne confrare del carrer de Pelai, ha publicat un avís posant en guàrdia a la gent contra aquest nou sistema de timo.

Això està molt bé i no hi tindríem res que dir si l'esmentat avís no acabés així:

"Ocioso nos parece decir que ningún redactor ni empleado de "La Vanguardia" necesita pedir dinero, bajo ningún pretexto, a gentes con las cuales no tenga relación de conocimiento o amistad. ¡Alerta, pues, con los suplantadores!"

De manera que, segons el diari d'En Godó, els seus redactors no poden demanar diners a la gent a qui no coneix, però poden, en canvi, clavar sablazos als amics.

Això que reproduïm a continuació és, encara que no ho sembli, un article sencer de "La Veu de Catalunya":

"Les idees i les imatges. — Veritats i paradoxes. — Hi ha un bon nombre de veritats que passen per paradoxes.

I inversament:

Hi ha un bon nombre de paradoxes que passen per veritats. — Josep Maria Junoy".

Es de presumir que després del part laboriós que significa la producció d'aquesta remarcable peça literària, l'autor devia restar descansat.,

De "La Gaceta de Cataluña":

"El Japón rectifica el tratado de Lausana. — Londres. — Se dice de Tokio a la Agencia Reuter, que la ratificación del Tratado de Lausana por el Japón será terminada antes de una semana".

Si el Japó rectifica, no ratifica, si ratifica no rectifica. Heu's aquí com nosaltres també hem fet, en un moment, un article istil Josep Maria Junoy.

De la vida alegre

TRENCANT els motllos en que es pasta l'espectacle del Teatre Espanyol, que acostumen ésser uns motllos de color d'esperança i de grimègia, la colla Santpere-Bergés-Casals ha estrenat una comedieta titulada "La Carlitos", traducció de la que baix el nom de "Charly", ens donà a conèixer a Romea, la companyia francesa de Jeanne Provost. "La Carlitos" és una obra d'enredo i bona llei que va satisfer molt a la concurrència.

Entre bastidors treballen com a negres preparant l'estrena de "La Campana de Gràcia", segona part de "La Marieta de l'ull viu". Desitgem que l'èxit de la nova producció sigui comparable al de l'anterior.

"Bric a Brac" ha passat al "Victoria", que és més gran i més barato que el "Goya". "La democràcia teatral", que diria En Pey Chil.

Els senyors del "Tívoli" han estrenat "La Conspiración", escrita expressament pel senyor Vendrell, que no cal dir com s'hi llueix. La música, que és d'En Dotras Vila, està bastant bé i En Ballesta, l'autor de la lletra, hi ha combinat unes quantes escenes d'allò més caies.



LES MODESTES:

Si jo fos una dona de pit, innegablement tindria el camí molt més obert del que el tinc.

A "Novetats" tiren de cine i fan "Santa Isabel de Ceres", allò que fa plorar llevadores i carnisseres.

En Narcís encara s'aguantava al "Còmic" amb les seves entremaliadures. Això són criatures, i no les que tinc jo a damunt de casa, que no em deixen dormir de tant que criden!

A l'"Apolo" ha reforçat la revista "I. K...!", amb el senyor Montero, aquell home enciclopèdic que canta, balla i escriu.

Entre això i el truc de les ombres en rellet, suposo que arribaran al centenari.

I a "Eldorado" tornem a tenir a la nostra Pilar Alonso, cada dia més bonica i plena de gràcia...

EL NEBOT TAFANER.



TARARÍ... Cataplum! segueix fent el seu camí a l'"Edén", camí que, pel què sembla, resultarà tan brillant com el d'En "Saldoni". Així sigui pel bé de les nenes de la casa, d'En Tubau, d'En Corzana i d'En Perellada, que són gent a qui estimem més que a les nenes dels nostres ulls.

La Pilar Alemany segueix servint de floró a l'elenc artístic del "Monte Carlo". Ella, tota menuda com és, amb els seus ulls de nina i els seus gestos d'infant, omplena l'escenari i es fa mestressa del públic.

Al "Folies" segueixen donant cops a la "Pandereta Universal", que, contra el que fa suposar el títol, és una revista per la família, com totes les que es fan en aquella santa casa.

Amb la "Pandereta" ha reaparegut una bona amiga nostra, l'"Agrupina" (com ha anat això, Dina?), que, junt amb la deliciosa Carmen i En Vernoff, són els herois de la casa.

Però el que més ens ha agradat de l'obra, és l'escena apatxe, on la Dina i la Carmen es treuen el ganivet de la mitja. Res, que sentim una debilitat per les dones "tràgiques" nosaltres, encara que, com la gentil Hortènsia Trullàs, "nos reïmos de la vida".

Es veu que a cà'n "Pompeya" no en tenien prou del triumvirat Dorita, Zoe, Soviet, i l'han reforçat amb la Julia Oliver, que és una noia de molts bons portaments.

Al "Novelty" torna a haver-hi aquella xicota tan esplèndida i bonica que es diu Manolita Collado. També hi ha la Lola Miralles, la Torralba i la Claver.

Del "Royal Concert" en podem dir poques coses, ja que hi han les mateixes xicotes de la setmana passada. La Pinet, cada dia més entremaliada. La Herrerito, feta una moneria. Li mossegarem un anca, paraula!

Al "Sevilla" continua la juerga castissa, i la Vargas, la Casanovas i la Tubau, alegren la casa amb la seva veu i la seva gràcia.

EL COSINET SUBSTITUT

seva secció, que no dubtem serà el veritable breuari de les nostres damiselles. Ens sap a les seves plantes disposats a tot. — *Victor Ripalda*, Res, paciència. Un dia o altre la seva ben trempada ploma podrà ésser l'admiració dels nostres llegidors. Avui tot és inútil. Dels seus bellíssims contes no en deixen ni una ratlla sencera. — *Sòmines II*. Està molt bé i li agraïm fins a la triolera de la camisa. — *Clara Dou*. Nena, vostè ens intriga. Tenim ganes de dir-li quelcom. No ens podria fer la mercè de citar-nos en algun lloc discret i fosc? Això no és suposar que vostè vagi a cites. eh? — *Loyal Lefar*. Es més conegut que En Luengo pare. — *Kicu K. Argol*. Es més porc que fet d'encàrrec, i hi haurien bufes. — *Artagnan*. Anirà amb aquella bona fe. — *Tres Clots*. Li ficarem després. — *En Sorra*. Ho aprofitem quasi tot. — *K. U. Rido*. Si el publicàvem passaria una cosa més grossa que la guerra europea, de manera que ho llencem al cove. — *K. Gat*. Ho llegirem amb calma. — *Jomaras*. Ja s'ha publicat. — *Mick. E. Leth*. Rebuts els seus originals, que agraïm molt, i que aniran sortint poquet a poquet. — *Carlets*. Es molt bonic, però ja s'ha publicat. — *Tironyo*. Els versos que ens envia són més coixos que En Romanones. No farem res. En lloc de fer versos, jo, de vostè, em dedicaria a la cria del canari.



ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manó, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL El més elegant i
concorregut : : :
La Bohemia Modernista GRANS BALLS
TOTES LES FESTES

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO- UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta - Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.ª

CORREU SECRET

Laura Brunet. Es la dona més castissa de totes les dones que es fan i es desfan! En aquest nombre inaugurarem la

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preferissim i higienica estute LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 i 0'40 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
1 Centre d'Espectacles.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES

Garten UN RAL i n'estalviaren MIL.

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAIOSES,
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pes
— Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas
de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

la
Mundial

Esplaner, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopagat-Lavavies per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze pates.

Deportes

Revista gráfica d'esports

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, Inyecciones de
606 i 914 a 6 pessetes

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovissoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalé, Rambla las Flores, 14-Barcelona



— Però, dona, on tenies el cap aquell dia?
— El meu? No ho sé! Ell sí que sé on el tenia.